

KAMARPA 17.

Školní časopis sestavený z literárních a výtvarných
prací žáků ZŠ ve Vidči
duben 2003

Historie naší školy

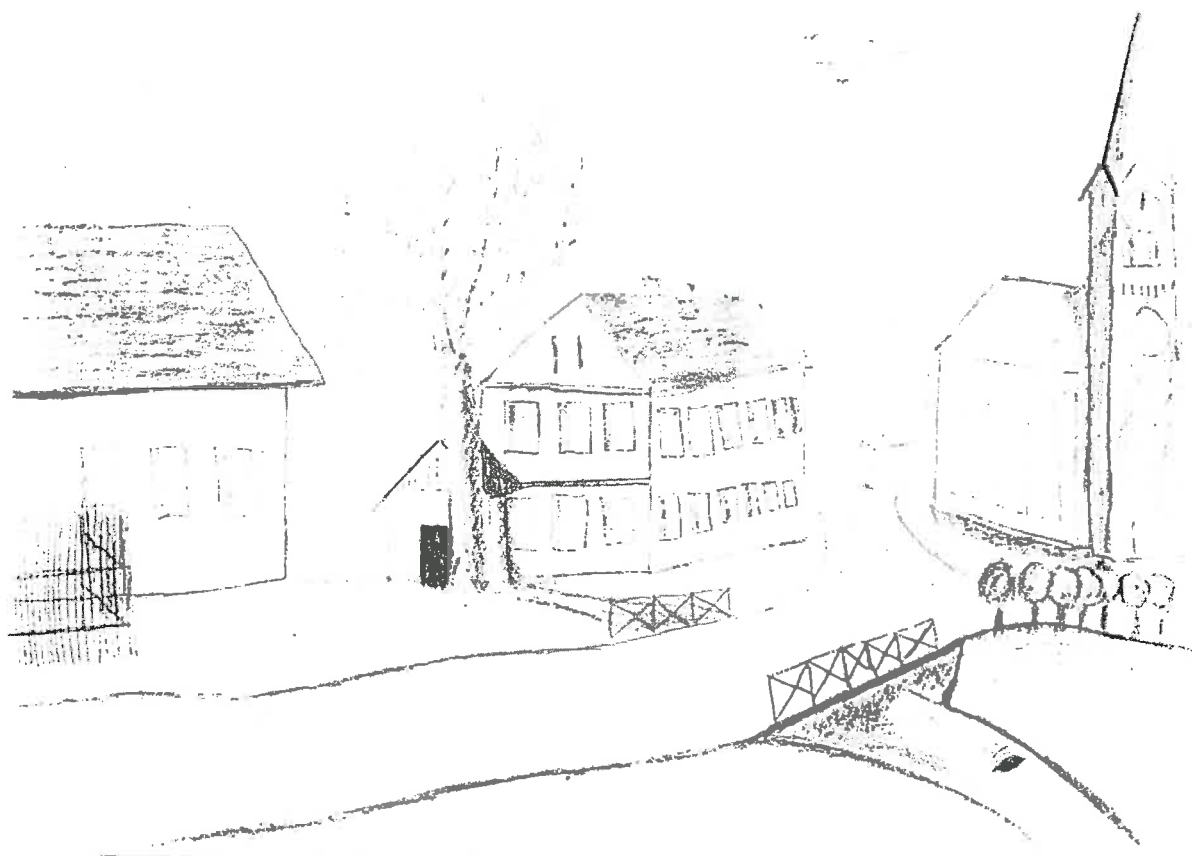
Dokud škola ve Vidče ještě nestála, tak videčské děti chodily do školy do Zubří.

Od roku 1821 se učilo jen v rodinách bohatých, kteří měli v domě prostor k vyučování. Prvním učitelem byl Josef Dobeš.

Původní videčská škola se začala stavět v roce 1838 a obsahovala jednu třídu a byt pro učitele. V roce 1885 a 1889 se na škole přistavovalo, vznikla další třída a patrová škola.

Stará škola se začala bourat roku 1939, děti se mezitím učily na faře, v obecním domě a hostinci „U Hnáčků“. Základní kámen k nové škole byl položen roku 1939. 10. 11. 1940 byla dostavena a vysvěcena nová škola, začal narůstat počet dětí. Ve školním roce 1965/66 bylo na škole 321 dětí. Z důvodu nedostatku učeben ve škole se vyučování dělilo na ranní a odpolední. Proto se přistavila část školy, které se dnes říká „nová škola“. Přístavba probíhala v roce 1968 - 1972. Školní tělocvična v té době ještě nebyla, a tak se cvičilo venku a v kulturním domě. Školní tělocvična se začala stavět až v roce 1990 mezi poštou a novou školou. Na jaře 1994 byla úspěšně dostavěna.

Lukáš Švajda, 8. třída

Hana Hromadová, 8. třída

Z vyprávění naší valašské stařenky

V malé valašské vesničce žil jednou chudý pasák Ondráš. Matka i otec mu zemřeli a on bydlel v chudé chaloupce s několika ovečkami, které zaháněl do malinkého chlévku. Jednou v noci, když zahnal ovečky do chlévku, vrátil se do chaloupky, ale vzpomněl si, že si v chlévku zapomněl klobouček. Tak se vrátil. Ale co to nevidí! Nad ovečkami červený plamen a ony si povídají o pokladě v Radhošti. Ondráš se zaposlouchal a řekl si: „Hnedka ráno prodám ovečky a za peníze si koupím koně a vydám se na Radhošť“. A Ondráš šel spát, ale zmeškal, když si ovečky povídaly o nějakých zlých silách, které hlídají poklad. Inu, Ondráš ráno prodal ovečky a koupil si koně, aby byl rychleji na Radhošti. Vypravil se na Radhošť. Dorazil, ale žádného vstupu nebylo spatřiti. Bylo právě k polednímu a Ondráš se rozhodl, že se vrátí domů. Jak se vrací, zře na Radhošti zvuky a světla. Obrátí se a jde zpět. Hlasy ho lákají, aby šel za nimi. Vešel do hory - ani nevěděl jak. Šel vyděšeně dlouhou podzemní chodbou, až vidí světlo. Byl to ohniček. U ohničku seděli tři fousatí mužiči a hráli kostky. Ondráš pozdravil: „Dobrý večer vinšuju.“ Mužiči se vážně ohlédli. „Vidím, hrajete kostky - možu hrát taky?“ Skřetové přikývnu. A že o co hrajou. Ondráš nevěděl. Jeden skřet řekl: „Budeme hrát o poklad.“ Vtom jeden ze skřetů vytáhl truhlici a otevřel ji. V truhle samé zlato a stříbro a drahé kameny. Ondráš nevěří svým očím. „Budeme hrát o tvoji duši“ - vykřikne jeden ze skřetů. „Ano,“ přikývl omámený pasák a hráli až do rána, ale Ondra prohrál. Nevěděl, co má dělat, a tak prchnul, ale u chaloupky se proměnil v lípu - tak dopadl. Od těch dob tam stojí statek naší stařenky a lípa je velká jak náš dům.

Petr Kopecký, 5. třída

Markéta Indráková, 8. třída

Co se dělo v noci

Sýček letí kolem sýru,
pozoruje hodně výrů.
Výři vidí chmýří
a přitom se pýří.
U babky pod kořeny
spí zas malý slepýš
pod peřinkou jako plyš.

Martina Křenková, Nikol Slámová,
Simona Kopecká, Hana Sušňová,
Patricie Goláňová, Gabriela Vávrová, 4. třída

Mám papouška Ivo,
uděláme pivo,
potom andulku Medú
jezdí ráda po ledu
a volá: pozor jedu,
jedu!!

Jakub Štusek, 2. třída

Motýli

Motýlci, motýli
vesele létají.
V sadu i na poli
zase nás vítají.

Eliška Fuksová, 3. třída

Arara

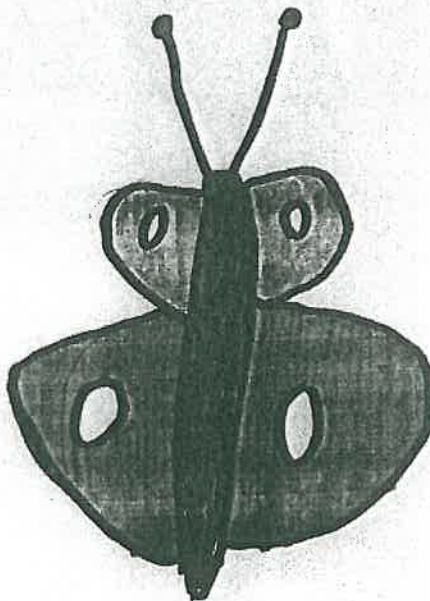
Mám papoušak araru,
uděláme kytaru.
Papouch je to celkem hrozný,
když má hlad, tak je moc hodný.
Teď mám novou kytaru
i papouška araru.

Petr Nerád, 2. třída

Morče

Moje morče Pišta
piští, když má hlad.
Piští také, i když
chce si se mnou hrát.
Hrajeme si spolu,
mrkev smím mu dát,
pohopká si potom
a jde klidně spát.

Barbora Švajdová, 3. třída

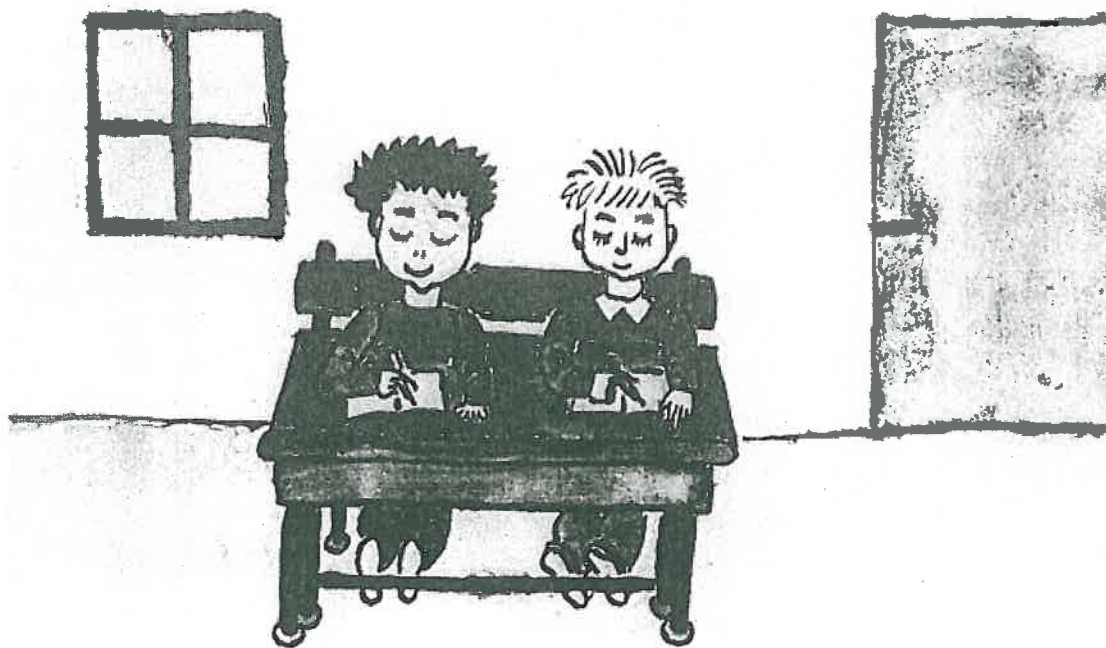

Pavčina Řezníčková, 1. třída

Můj sešit

Oh, můj milý sešite. Moc pro mě znamenáš. Jak ti šustí listky, když mi prozrazuješ, co v sobě ukryváš. Skrýváš v sobě zatím samé pěkné známky. Jedničky se ti zamlouvají. Já vím. Proto se snažím tě nezatěžovat špatnými známkami. Určitě by ti to bylo líto a možná bys i plakal. Nesnáším, když jsi kvůli mně smutný. Tvé tlumené vzlyky jsou trochu slyšet. Až budeš zapsaný, dám tě na odpočinek do zásuvky za kamarády. Tam budeš jistě šťastný. Musíš být ale opatrný. Už nejsi nejmladší. Dobrou noc, sešite, a krásné sny.

Barbora Juříčková, 8. třída

Lenka Fabiánová, 7. třída

Zmrzlina

Už od malička mám ráda zmrzlinu, tak jako každý. Náš mrazák snad nikdy nebyl bez zmrzliny.

Jako každou neděli po obědě jsem umyla nádobí a uvařila kafe. Samozřejmě, že u kávy nesmí chybět zmrzlina. Rychle jsem vytáhla z mražáku zmrzlinu, aby se roztopila a lépe se mi krájela. Všechno muselo být hotové do půl druhé, abych stihla nedělní pohádku. Začala jsem krájet zmrzlinu do misek a přitom jsem ochutnávala. Jenomže ta zmrzlina byla tak dobrá, že jsem pořád lízala, až bylo skoro půl druhé. Tak jsem honem zavřela krabičku a strčila nazpět do mražáku. Ale z krabičky ukápla kapku zmrzliny na zmraženou poličku. V duchu jsem si říkala: „Mám to olíznout, nemám to olíznout!“ A olízla. No, ano. Jazyk se mi přilepil k mražáku, já jsem byla malá a nevěděla jsem, co se mi stalo, tak jsem se prostě odtrhla! Zabořelo to, ale nic jsem si z toho nedělala a šla se dívat na pohádku. Až za chvíli, když ta štiplavá a palčivá bolest nepřestala, jsem se podívala do zrcadla. Vyplázla jsem jazyk a byl celý od krve. Začala jsem rvát jako Viktorka u splavu. Taťka s mamkou vyletěli z obýváku a uviděli mě stát s vyplázlým jazykem, celým od krve. Mamka vykřikla: „Hned si strč jazyk pod studenou vodu!“ Když jsem jim pracně vysvětlila, že jsem se přilepila k mražáku, taťka nedělal nic jiného než to, že se řehtal a mamka se taky smála, ale snažila se to zakrývat ručníkem. Samozřejmě taťkovi došlo, že kousek jazyka musel zůstat v mražáku. Hned se tam i s mamkou šli podívat. Zavalila je druhá vlna smíchu.

Později byl pro návštěvy největší hit našeho domu kousek mého jazyka v mražáku. Až se u nás vystřídala celá naše rodina a všichni naši známí, pak teprve taťka ten jazyk odloupil.

Martina Bobková, 9. třída

Čas

Čas plyne jako voda,
kterou nelze vrátit, nelze zastavit.
A nelze ani popohnat.
Den ode dne je člověk starší,
jen si toho nevšímá.
Brzy budeme dospělí.
Budeme se ptát:
Co jsme stihli?
Co jsme chtěli?
Co jsme dokázali?

Nikola Šejnohová, 7. třída

Tajné místo

Mám vyhlídnuté jedno místečko, které je pro nezvané hosty přísně tajné. Říkám mu Srnčí palouček. Strašně ráda tam chodívám na procházky. Nějakým záhadným způsobem mě uklidňuje. Když přijdu velmi potichu, tak to vypadá, jako kdyby si srnky zašly na odpolední čaj. Potom se ale bohužel pozvolna začnou vytrácet a zbývají jen poslední odvážlivci. I ti se nakonec potichouнку zvednou a odcházejí. Zůstane po nich prázdná mýtinka a pěkný pocit.

Ted' v zimě tam chodím často na procházky se svým pejskem a líbí se mi, že srnky nezapomínají na svůj čajový dýchánek. Uprostřed paloučku se tyčí jeden mohutný strom. Pojmenovala jsem ho Jedináček. Vyjímá se nad hlavami všech jeho přátel kolem. Často si s ním povídám a svěřuji mu svá nejtajnější přání. V této době se zatím na jeho větvích třpytí zmrzlá jinovatka, ale myslím, že to nebude dlouho trvat a mého Jedináčka zahalí bílý závoj, který shodí dolů paní Zima.

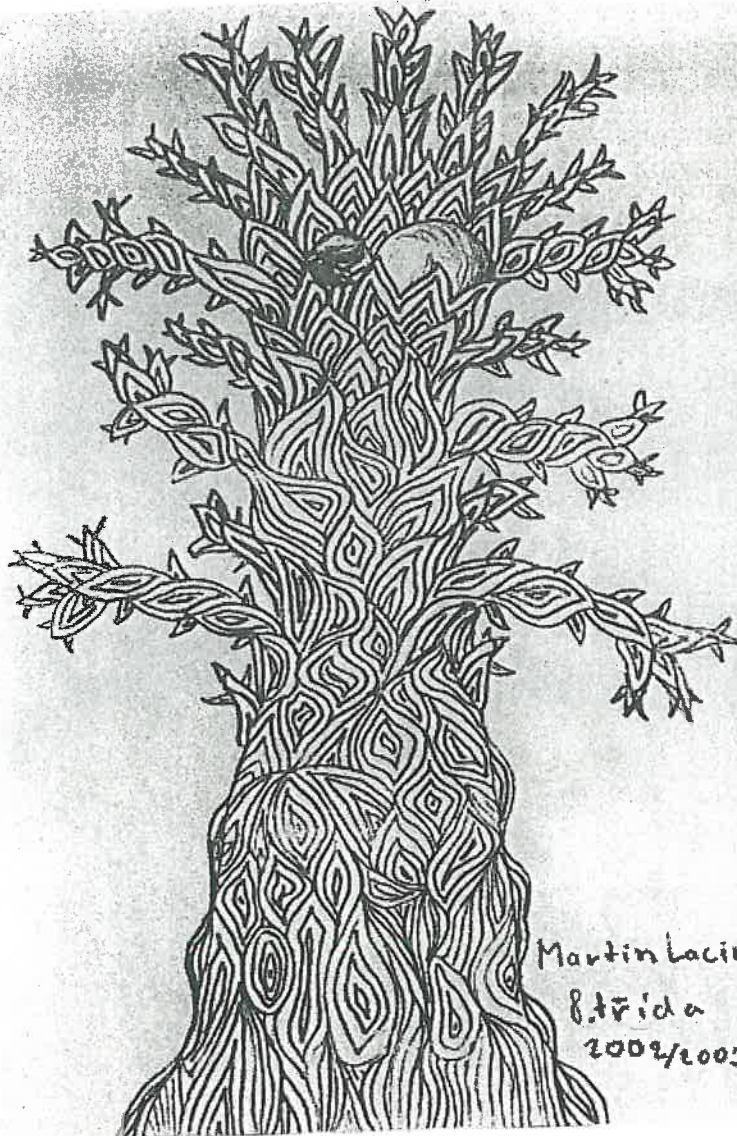
Na jaře mu peřinka roztaje a tímto jemným pohlazením jej probudí z hlubokého zimního spánku. Roztátý sníh mu otužuje a zároveň omývá větvičky. Ty za tu laskavost rodí dětičky a už tak mohutný strom se víc a víc rozrůstá.

Vítá mě v létě jemným šustěním lístků, když pod něj uléhám. Poskytuje mi stín, když se kochám krásnou přírodou.

Na podzim svléká svůj barevný šat a ukládá se k zimnímu spánku. Poskytuje útočiště ježečkům, kteří zabezpečují své pelíšky z listů před mrazivou zimou a pomáhá mi udělat pěkný výkres z barevných lístků.

Mám ráda procházky v přírodě. Čerstvý vzduch poskytuje první pomoc mým plícím a zaměstnává mou mysl nádhernou krajinou.

Barbora Juříčková, 8. třída

Martin Lacina, 8. třída

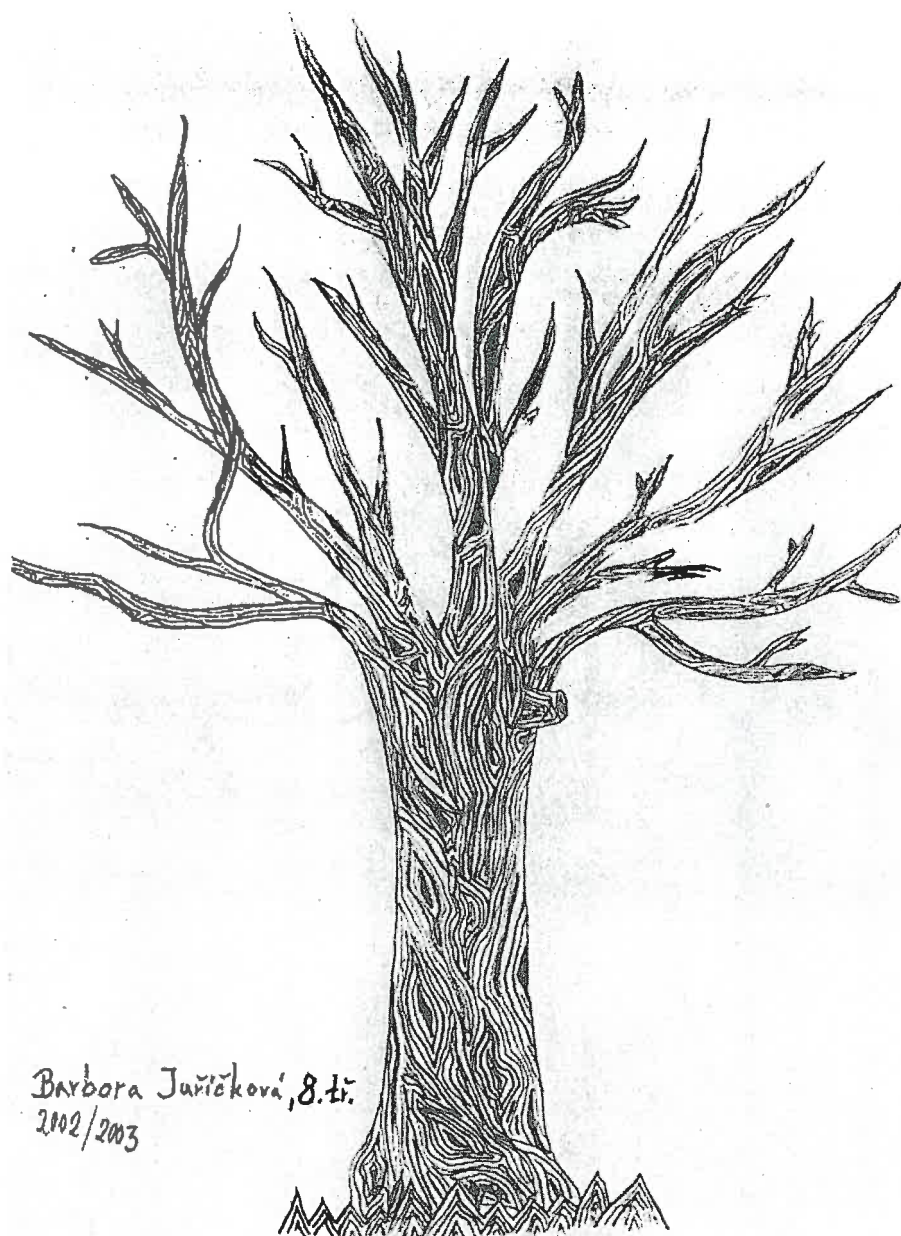
Veselý ranní pohled

Ráno mě probouzí krásné, zářivé sluníčko, které se na mě usmívá. Paprsky na mě dopadají jako křehounké, perleťové nitě. Větve stromů ševlí lidové písničky a ptáci zpívají a cvrlikají hudbu od Mozarta a Beethovena. Na louku ladně přiběhla srna s kolouškem, kteří si hráli na honěnou. S loukou si lehce pohrává vítr, jenž se právě probudil. Kousky trávy se pohybují ve vzduchu jako baletky z vídeňské opery. Ptáci tančí svou oblíbenou sambu a rumbu. Na obloze se pohybují mráčky jako beránci, kteří si hrají na schovávanou. Venku se ozývají veselé hlasy a slova štěstí. Slunce nám popřálo krásný, nový den a my jsme s radostí vyběhli ven.

Lucie Švajdová, 9. třída

Natálie Slámová, 2. třída

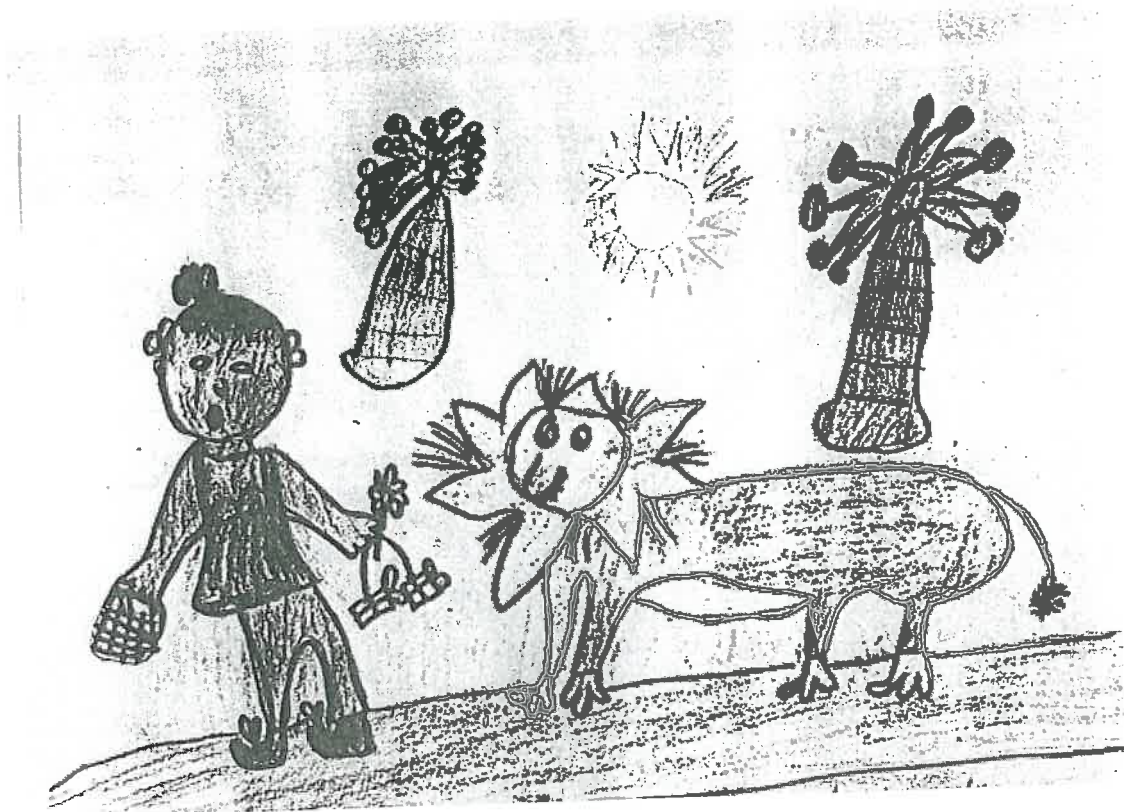

Barbora Juříčková, 8. třída

Strom

Na zahradě máme strom,
neudeřil do něj hrom,
když udeří do něj hrom,
nebudem mít žádný strom.

Barbora Mičkalová, 2. třída

Kristýna Lacinová, 2. třída

Co si myslí o lidech

SLON: „Ach, ach, dneska se tu musím procházet kolem dokola, abych dostal stravu. Lidé chodí, kledí a lížou něco barevného. O čem si vyprávějí? Asi o mém chobotu. Obdivují ho. Třeba půjdou za svým plastickým chirurgem a nechají si upravit svoji tvář.“

Josef Kočib, 9. třída

OSEL: „Pořád mi nejde do hlavy, proč sem chodí tolik lidiček. Líbím se jim já? Nebo moje uši? Co to na mě volají? Nelíbí se mi to a nerozumím jim. Raději se k nim otočím zády, aby viděli i mou druhou tvář.“

Michal Cáb, 9. třída

KROKODÝL: „To mi teda řekněte, proč já mám takový pech? Skoro celý týden mi nedají nic žrát a co mi dají, to nestojí za nic. A teď' abych trpěl. Tolik pochoutek tu kolem mě denně projde a ještě mají tu drzost na mě mávat ... Hlavou sklo však neprorazím ... Moje kořist žvatlá a já abych na ni zíral s kručícím žaludkem.“

Petra Smutková, 9. třída

Zdeněk Knébl, 9. třída

Přání

Kdybych jen tu sílu měl,
Řek' bych ti já,
co bych chtěl.
Že já dnes tu sílu mám,
tak ti teďka povídám,
že máš svátek.
Hodně štěstí!
Jen tak dál,
přeje Honza pecivál.

Jan Mlnářík, 4. třída

Honza a Zvonilka

Zvonilka je víla krásná,
jak hvězda na obloze jasná.
Tančí tuze ráda.
Má svého tajného kamaráda.
Ten kamarád je Honza milý,
je chlapec moc čilý.

Lenka Machulová, 5. třída

Návštěva v lese s myslivcem

Naše třída i paní učitelka s panem myslivcem jsme šli do lesa. Pan myslivec nám říkal, co v lese žije.

Šli jsme po zasněžené cestě, kde byly stopy zvířátek, stopy smek, zajíců, kuny a hlavně naše lidské. A jak jsme šli dál, srnka šplhala na skálu, kde na ni čekala druhá. Chodili jsme po pasece a někteří viděli roztomilého zajíčka. U krmelce byly další stopy srnky, zajíce, kuny a ještě lišky. Pan myslivec nám vysvětloval, co jí zvířátka v zimě. Když jsme se vraceli, šli jsme po velké Přízbě, kde jsme se klouzali. Kluci nás koulovali, byli jsme všichni mokří.

Šli jsme na oběd a pak už domů. Byl to hezký výlet.

Gabriela Vávrová, 4. třída

Jaro

Na zahradě venku
utrhl jsem sněženku.

Máma se smála,
pusinku mi dala.

Lukáš Fuksa, 1. třída

Za dva týdny bude jaro,
včera se mi o tom zdálo.

Jívy mají kočičky,
poletují včeličky.

Na jaře je zkrátka prima,
vzbudím se - a zas je zima.

Štěpán Bařina, 1. třída

Jaro zase přišlo k nám,
ráda ho zas přivítám,
sněženky už vykvétají,
jaru s námi zamávají.

Anežka Karpjáková, 1. třída

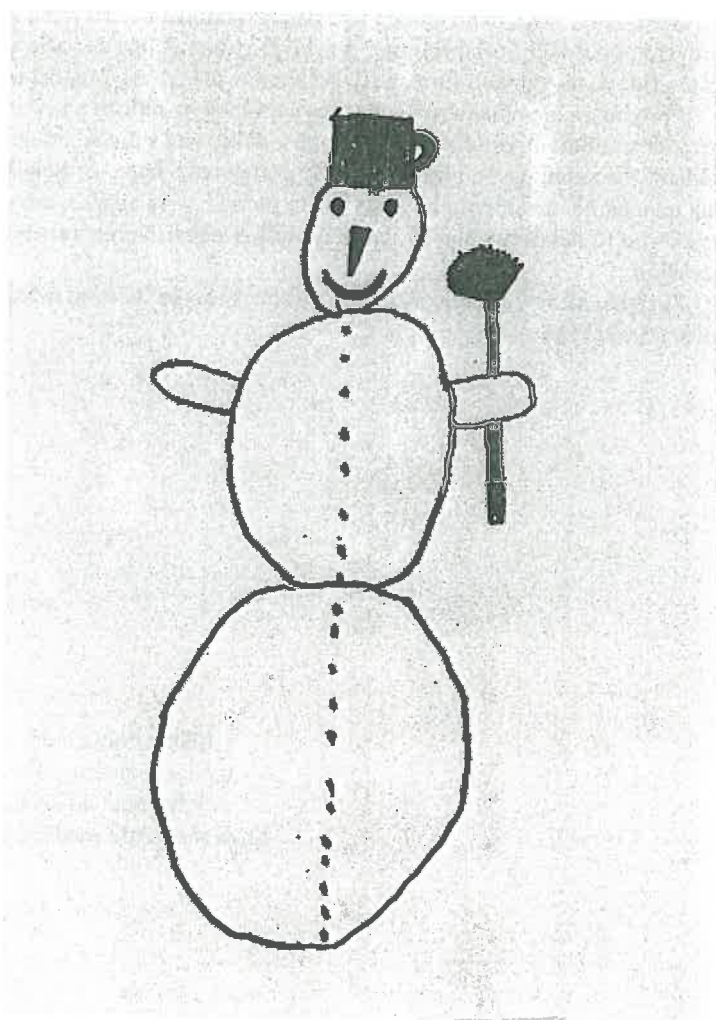
Trylkuje si ptáček v letu,
jaro přišlo, jaro je tu!
Franta volá: Aničko,
dej mi jedno vajíčko!

Andrea Holišová, 1. třída

Sněhulák

Chcete si to zkusit taky?
Pojďte stavět sněhuláky!
První koule, druhá, třetí,
ještě hrnec, milé děti.
A už je tu sněhulák
a má také bílý frak.
Nejpozději uhlíčky,
černé jako knoflíčky.

Nikol Slámová
Patricie Golášová
Jiří Večeřa
4. třída

Štěpán Bařina, 1. třída

Před zrcadlem

Právě stojím před zrcadlem a dlouze se dívám na tu holku, co se na mě skrz něj zubí. Když se nad tím zamyslím, tak zrcadlo je vlastně správná věc. Na světě není snad nikdo, s výjimkou nemluvnat, kdo by ještě nezalhal, nebo alespoň tak trošku nepřešel pravdu oklikou. Člověk se někoho takového snaží hledat celý život a přitom o něj doma celý život, dá se říct, zakopává. Ano, je to zrcadlo! Nebo už vám snad zrcadlo někdy lhalo?

Ne, zrcadlo nikdy nelže. Jenom někdy malinko, nebo i více, mění názor. Jak zrcadlo mění názor? Třeba například já jsem zjistila, že před zrcadlem mám své tři různé „já“! Tyhle moje „zrcadlová já“ závisí na mojí náladě ...

Ted' stojím před zrcadlem se svou klidnou náladou. Naproti mně stojí taková, řekla bych, tuctová holka, která se zřejmě pěkně nudí a nemá do čeho píchnout. Je to takové pohodové děvče, ze kterého vyzařuje mír, klid a pohoda.

Ale někdy, když mám náladu pod psa, je ta holka tak protivná a nakvašená, že mám chut' jí zakroutit krkem! A to teda pořádně! Stojí proti mně se zkříženýma rukama a v očích jí srší blesky. Vlasy má celé rozježené, což jí ještě přidává na vzhledu fúrie, a rty zkřivené v úšklebku! Zkrátka a prostě tuhle kreaturu já nemůžu vystát!

Jindy mám ale náladu růžovou jako červánky na obloze a nejraději bych štěstím objala celý svět. To si zajdu za svou zrcadlovou přítelkyní a ta už mě z dálky vítá s pusou od ucha k uchu. Mohla by se svým úsměvem dělat reklamu na zubní pastu, i když to by asi potřebovala kapánek bělejší zuby! Většinou si s ní o něčem pošvitořím a ona mi s úsměvem odpovídá. I když je to pořád ta samá dívka, tak se mi zdá, jako by najednou byla i trochu hezčí. Asi to dělají ty ohníčky, co se jí blyští v očích. Tuhle treperendu mám ze všech svých „zrcadlových já“ nejraději.

Zkrátka, ať se v zrcadle sama sobě líbím, nebo ne, vždy si můžu být jistá tím, že mi ukáže pouze a jedine mou pravou tvář!

Petra Smutková, 9. třída

Máme doma med,
medvěd nám ho sněd.
A když nám ho sněd,
hned si na židli medvěd sed.

Petra Rumlová, 2. třída

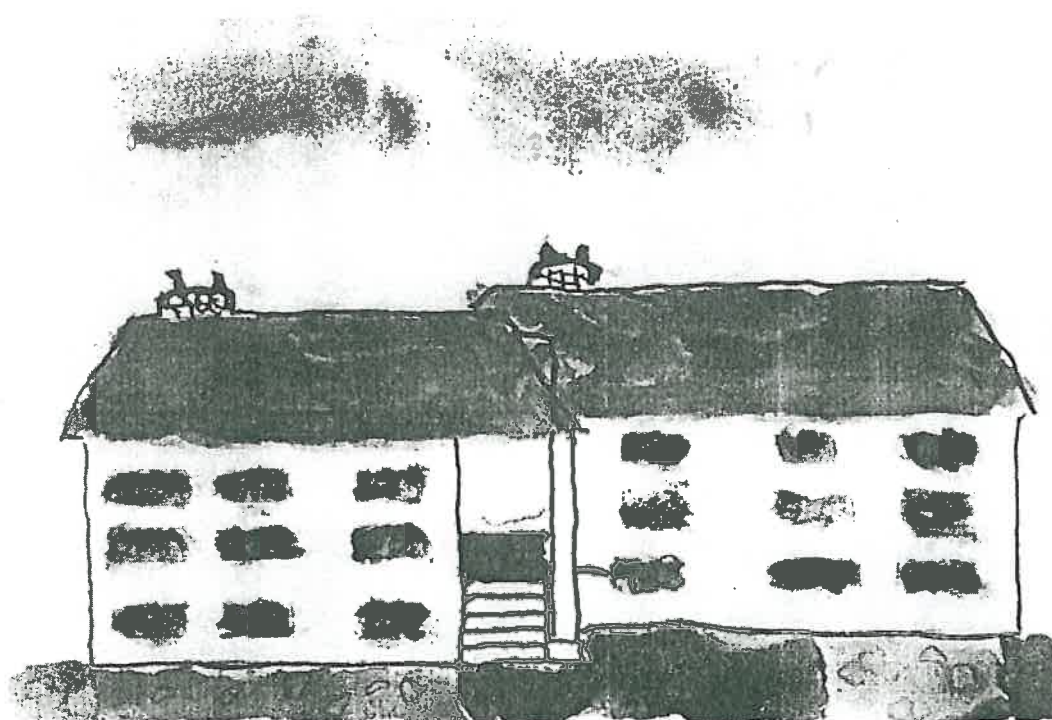
Naše morče Šmudla I.

Šmudla bylo velmi hezké morče a moc se nám líbilo. Bylo o něm známo, že nekouše a neškrábe, zkrátka ideální morče.

Jednou se však stalo, že Šmudla, o němž se hlásalo, že nekouše, pokousal tetu Martu. Jak se to přihodilo? Teta uviděla poprvé Šmudlu a máma jí řekla, že nekouše. Avšak Šmudla taky uviděl tetu poprvé a moc se mu nezamlouvala, a tak po pohlazení s sebou bleskově mrsknul a procvakl jeden z dlouhých tetiných nehtů tak jako jízdenku v tramvaji.

Vše dobře dopadlo, ale s chudákem Šmudlou asi půl roku nato taky cvakl, ale smrtelně, náš pes Šmudla.

Vít Mlnářík, 6. třída

Miroslav Fabián, 9. třída

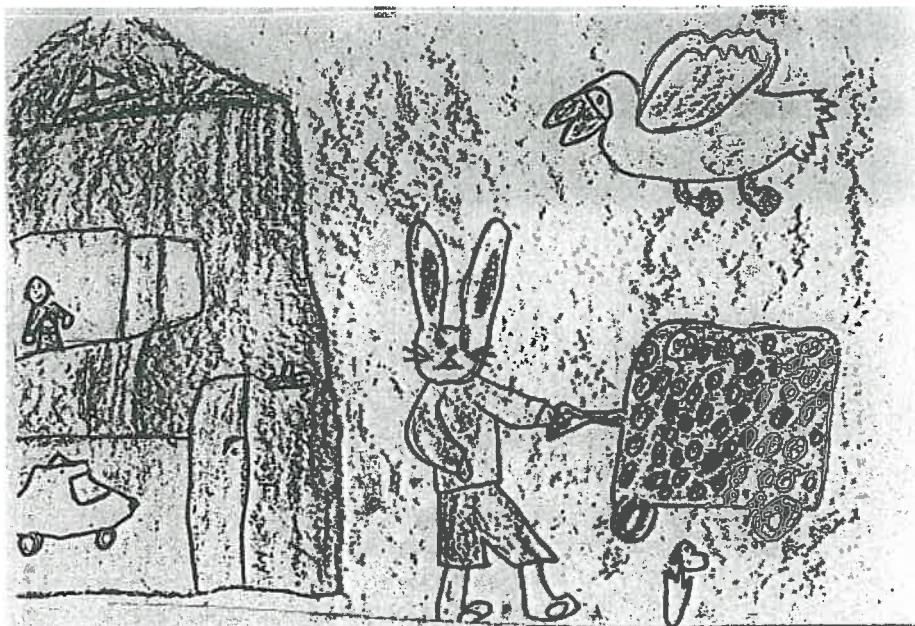
Lékař

Táta dělá lékaře,
lékař všechno dokáže,
lékař lidi uzdraví,
všichni jsou pak moc rádi.

Barbora Mičkalová, 2. třída

Barbora Mičkalová, 2. třída

Kristýna Lacinová, 2. třída